

φιλικά τον παππού, τη μητέρα, την Γκρέτγκε και τον Πιτ. Έτσι ελπίζει πως και για το κορίτσι θα ενδιαφερθεί ένας Θεός, αυτός που επιτρέπει να υπάρχει εκείνη τη ζωή στα χαρκόματα και που τώρα ο Μπομπ πάλι θα ξαναζήσει.

Μια κοριτσιίστικη προσευχή υψώνεται πάνω απ' τις στέγες, πάνω από τα χωράφια, φτάνει στα λευκά σύννεφα, κι ύστερα σιωπηλά παίρνει το δρόμο της στο μακρινό γαλάζιο ουρανό.

Αυτή είναι η μικρή ιστορία που ήθελα να σας διηγηθώ. Έτσι καθώς ξύπνησε απ' την ωραία, κάπως θλιβερή μνήμη εκείνη τη βραδιά, ας φυλαχθεί μια θεσούλα στις καρδιές εκείνων που δεν μπορούν να ξεχάσουν τη χώρα εκείνη που ρούφηξε τόσο πολύτιμο αίμα, και που θα 'θελε να ζει στις καρδιές τέτοιων ανθρώπων, στις καρδιές που ήταν νέες

και τρυφερές κι είναι ακόμα, για να μπορούν να νιώθουν τη μεγάλη χαρούμενη και οδυνηρή φωτιά που μπορεί να φλογίσει τις καρδιές όλων.

Παιχνίδι στη Φλάνδρα.

Ένα χαρούμενο, ένα σοβαρό παιχνίδι, ένα παιχνίδι που, παρόλο που πέρασαν πάνω από δεκαπέντε χρόνια από τότε, τίποτα δεν έχασε απ' τη γοητεία του, τίποτα απ' τη δύναμή του. Για τη Μάταγκε που στην εφηβεία της, η πρώτη της αγάπη ήταν τόσο δυνατή, για τον Μπομπ. Για το λοχία Μπομπ, που του ανοίχτηκαν στη ζωή δρόμοι ποικίλοι και δύσκολοι...

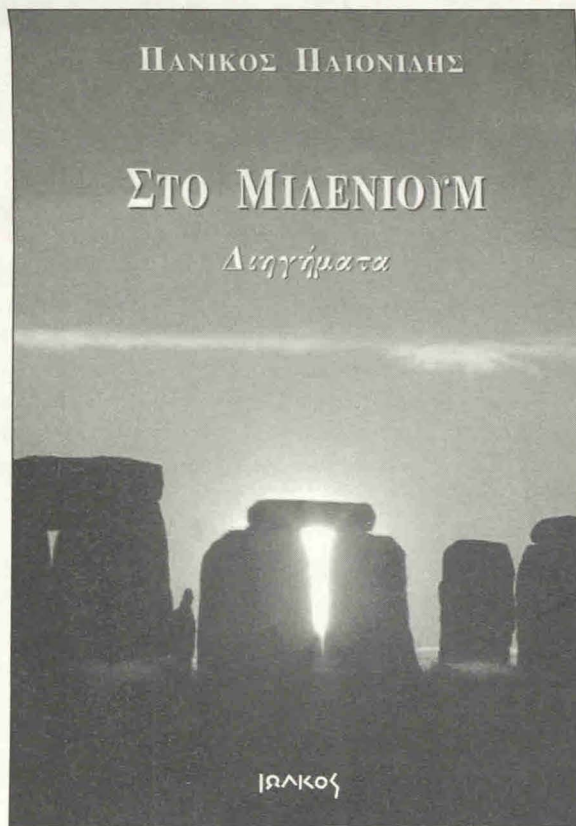
Για τη νεαρή κοπέλα της Φλάνδρας που η ζωή δεν ήταν πάντα ο προστατευτικός κήπος, και για τον άντρα που στη σκληρή και τραχειά μέρα της ζωής του... ακόμα πάντα μπορεί να απολαύσει πότε ένα πράσινο φύλλο, πότε ένα πολύχρωμο

άνθος και πότε πάλι ένα ολόκληρο στεφάνι, σε τούτον το φίλο της κουφοξυλιάς, σε τούτον που μια τρυφερή οξυά, στο δρόμο του καθημερινού καθήκοντος, είναι η μικρή αγαπημένη...

Για κείνη που ζει στη χώρα με τον απέραντο ουρανό, ανάμεσα στο νέο λαό, και τέλος, γι' αυτόν που απόμεινε ολομόναχος στην μεγάλη πόλη της πατρίδας του, και πότε, πότε με το φίλο, μπροστα σ' ένα ποτήρι κρασί, ξαναζεί τέτοιες ώρες σαν κι εκείνη της πρώτης συνάντησης με την αγάπη, όταν μια μικρή τρυφερή και δειλή μελωδία πουλιού υψωνόταν πάνω απ' τα χαμηλά κουτσουρεμένα δέντρας της Φλάνδρας.

Μετάφραση:
Ιφιγένεια Χρυσόχου

• Πρώτο Βραβείο Μετάφρασης της Γερμανικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης, 1943.

Στο *Μιλένιουμ*, όπως και στους *Παρακαμπτήριους* (1998), ο Πανίκος Παιονιάδης ζωντανεύει αυθεντικούς χώρους και, ιδίως, αυθεντικούς ανθρώπους. Με την απλότητά του γοητεύει και συγκινεί τον αναγνώστη. Τα διηγήματά του έχουν τη μαγεία του σήμερα και του χτες. Είναι κομμάτια-μαρτυρίες της εποχής μας για ό,τι ζήσαμε, για ό,τι αγαπήσαμε και πονέσαμε. Η γεύση τους, έτσι πικρόγλυκη, πλανάται στο στόμα.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

Εκδόσεις-Βιβλιοπωλείο «Ιωλκός» Βαλτετσίου 15 & Ιπποκράτους
106 80 Αθήνα. Τηλ. 3618684, Fax: 3625019